

Brutální úsměv mlsných zoubků

Miranda Housden (1965), absolventka londýnské Chelsea School of Art, vystavuje do 6. března v pražské galerii Nová síň.

TEREZA BRUTHANSOVÁ

Z jejich objektů-instalací na nás útočí štiplavý pohled kousavých kočičích ocásků. Miranda Housden pracuje s kožešinou a efektními látkami - sametem, saténem, hedvábím, sešívá z nich své objekty, balí do nich věci i lidi. V Praze použila i obyčejný materiál šedavých a hnědavých barev, a to nejen metrážového textilu, ale i ready-mades (punčochy, podprsenky, kombiné). V jejím díle vycítíme inspiraci velkým umělci tohoto století. Mezi její nejoblíbenější patří právě Eva Hesse, Christo a Jannis Kounellis.

Tereza: Jak se ti líbí tvá instalace?

Miranda: Jsem s ní spokojena. Trochu jsem se obávala rozmístění jednotlivých děl. Mají mnoho společného, ale vyžadují svůj vlastní prostor. Myslím, že výsledné řešení je dobré. A jsem nadšena tím, co se děje s uhlím! Pojd se podívat.

Ještě před dvěma dny byly zlatavé saténové síťové pytle naplněny mléčně čokoládovými briketami. Teď uhlím s rozpraskaným povrchem.

M: Byla to vlastně jen čokoládová poleva na opravdovém uhlí. Ale proces uhehlnatění je neúprosný, je i pro mě překvapivě rychlý. Nebyla jsem si vůbec jistá, jak to dopadne.

T: Uhlí se tedy opět stává uhlím. Proč ale vůbec uhlí?

M: Uhlí mám spojeno s Prahou. Vlastně ho z Anglie moc neznám. A tady jsem se s ním setkávala běžně - na ulicích. Přišlo mi, i mi to tak bylo vyprávěno, že uhlí musí být pro Čechy strašně důležité. Věřím, že si i mé uhlí lidí po výstavě rádi rozeberou. Proto taky ten název: Vem si.

T: Jsou všechna díla inspirována Prahou a vytvořena pro tuto výstavu?

M: Ano i ne. Původně jsem chtěla vystavit jiné věci, které jsou teď právě prezentovány ve Francii v rámci putovní francouzsko-anglické výstavy. Vlastně jsem nepočítala s přijetím svého projektu na výstavu v Nové síni. Ale když jsem si v listopadu do Prahy přijela vyzvednout své dia pozitivy, čekalo mě překvapení: únorový termín pro výstavu!

T: To znamenalo jen tři měsíce na přípravu. Je známo, že Nová síň nepatří k těm s nejnižším pronájmem.

M: Oslovila jsem všechny potenciální sponzory v Anglii. A nakonec se to podaři-

„Mám Prahu moc ráda. Předtím jsem ji znala jen trochu, z vyprávění mého přítele, který studoval češtinu a Čechy často navštěvoval,“ říká Miranda Housden. Foto Petr Rošický

lo realizovat s podporou londýnského British Councilu a ADCO Travel.

T: A jak je to tedy s vystavenými díly?

M: Například tuto instalaci jsem vytvořila v ateliéru Kurta Gebauera na VSÚP už loni na jaře.

Stojíme před na zdi rozvěšeným množstvím hnědých punčoch a punčoček naplněných sádkou, suť a pískem nasbíraným v Praze. Tyto obtěžkané pytle svazují a zachycují podvazkové pasy a menší i obrovité podprsenky. To vše visí z „rohu hojnosti“ sešitého z běžových kombiné.

T: Ale co ten název: „Jak mě zvolí, zajistím pro každého voliče levné spodní prádlo,“ řekl Žirinovskij, otaččeje na prstu zavěšenou luxusní podprsenkou.

M: Ten jsem k tomu připojila až teď. Přišlo mi to dost výstižné.

T: Prahu tedy spojuje se špinicím uhlím a laciným, leč velkolepým spodním prádlem. Naopak do ní přivážíš efektní materiály pastelových barev. Cítíš se tu dobře?

M: Mám Prahu moc ráda. Předtím jsem ji znala jen trochu, z vyprávění mého přítele, který studoval češtinu a Čechy často navštěvoval. Díky němu - jeho impulsu - jsem se sem rozjela.

T: Všude kolem nás jsou kočičí ocásky. Přišpendlené na vatě tvoří vlasy zvoucí k pohlázení a zároveň rychlému odtažení. Opravdu hrozně hracky. Devítiočasá kočka, další instalace, tentokrát z drátů jako by prorůstajících zeď a ukončených devíti oč-

ma z ocásků, vypadá efektně. Kde jsi přišla k těm chlupatinám?

M: V Římě.

T: Římské kočky.

M: Objevila jsem tam kožešnickou samoobsluhu, kde měli v jedné bedně samé kočičí ohony. Na instalaci jsem začala pracovat už v Římě. Teprve v Praze jsem však vytvořila definitivní realizaci. Je to vlastně devítiočasá kočičí ocásky a uprostřed - jako čůčka oka - je vždy umístěn malý náboženský medailonek, taky z Říma. Každý ten konec vypráví svůj vlastní příběh - pohádku se svým vlastním koncem. Anglicky vyslovené „tail“ znamená jak ocas (tail), tak i pohádku (tale).

T: Něžná brutalita aneb brutální něha? Dráždivá dotýkavost a ironie. To vše v dost zestetizované podobě. Člověk se musí sehnout, aby mu došlo, že to, co vidí, nejsou bonbónky, ale prášky. Že na etiketách jejich růžových sáčků nejsou fotografie dívek radostně hltajících - nikdy nemám dost - sladkosti, ale dívek nejistých s ústy plnými tabletek. Krizové okamžiky života.

M: Absurdita tohoto světa se sebevražednými úmysly je obsažena v těchto sáčcích plných paracetamolu. Brutální úsměv mlsných zoubků.

Miranda Housden - SOCHARSTVÍ, 17. 2. - 6. 3. 1994, Nová síň, Voršilská 3, Praha 1, tel. 29 20 46, otevřeno denně kromě pondělí od 10 do 18 hod.